

VĚTRNÍK

Ročník 54.

Středa 11. října 2023

číslo 6.

V úterý 10. října přesně v pravé poledne zlomila ředitelka Krakonošova divadelního podzimu Svatava Hejralová přehlídku. A to na první pokus. „A teď už jedeme šupem do druhé půlky,“ zvedla Svatka nad hlavu symbolicky rozlomenou přehlídku.

středa 11. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Popůvky u Brna	malý sál
11:30	loučení Desná	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
13:30	(Vy)školení	velký sál
14:00	KDP mladým	
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Mnich a Sivice	před divadlem
16:00	Dokud se randí	velký sál
16:30		
17:00	Mnich	
20:00	Lev v zimě	velký sál
20:30		
21:00	Sivice	
21:30	zasedání poroty	kuřárna
22:00	Seminář KDP	půdička
22:30	večírek Mnich a Sivice	malý sál

Recenze: Alexandr Gregar

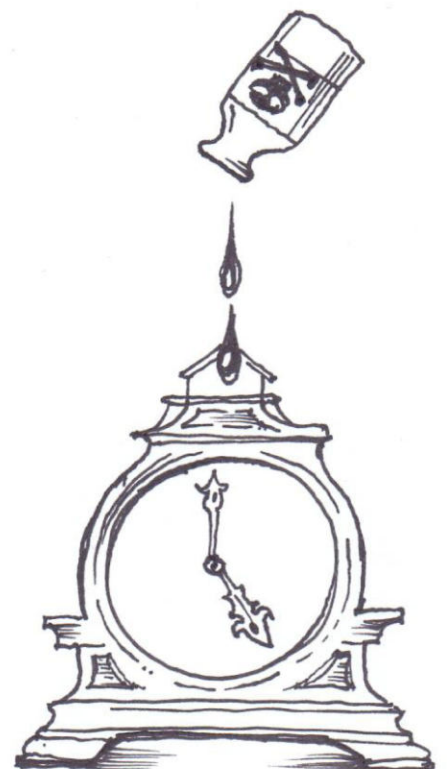
Pavel Kohout: Kyanid o páté DS Vojan Desná - Mladá haluz

"Skutečné katastrofy přicházejí se šuměním holubích křídel," připomíná program k inscenaci této Kohoutovy jednoaktovky při uvedení v Západočeském divadle v Chebu v roce 2007 - i tak lze pojmenovat, když se z ničeho nic „normální“ událost, normální návštěva, promění v drama, totiž: slavné autorce bestselleru o tragických událostech ve varšavském ghetu v roce 1942 se ohlásí žena, která by si s ní chtěla o té knize popovídat... Ne vše je od počátku jasné, brzy se dozvíme, že žena ani není novinářka, že nepůjde o rozhovor pro tisk, ale spíše o (téměř detektivní) objasnění okolností, souvisejících s vydáním oné slavné knihy, o úlohu a o život jeho autorky, kterou knížka proslavila a z níž profituje - a s tím spojenou úlohu ženy na návštěvě. Jednoduchý princip pro dramatickou situaci, která v narůstajícím čase odhalí pravý důvod návštěvy - a morální apel, spočívající v odhalování pravdy kolem autorství knihy, o vyrovnání se s minulostí a narovnání křivd, o stanovení odpovědnosti, o pojmenování viny a stanovení trestu. Pavel Kohout spřádá rafinovaný dialog, kterým odhaluje mnohé, a nejen minulé tragédie

koncentrované např. v židovském údělu, ale i v hledání společenské i osobní odpovědnosti za to, co jsme činili a činíme... Autor hledá konkrétní pojmenování pravdy a spravedlnosti, navíc i v jakémsi detektivním formátu, kterým nabízí možnosti řešení - byť často z textu vyskočí i řada Kohoutových osobních traumat, s nimiž se tento autor po léta vyrovnává jako člověk i jako spisovatel. Navíc to dělá i s velkou mírou nadsázky, kterou ostatně obsahuje i titul - kyanid o páté není právě lahodný čaj.

V podání Vladky Kodouskové a Ivy Halamové z desenského souboru (v režii Lukáše Frydrycha) jsme viděli konkrétní pokus o realizaci tohoto textu, který samozřejmě především nabízí mimořádnou hereckou příležitost - pokud mají herečky odvahu popasovat se s tak mimořádně výraznými ženskými postavami, utkat

se s komplikovaným, ale jemným předivem příběhu a každé situaci vtisknout odpovídající významy. Pokud se hraje pouze v lineární rovině textu, pak není snadné ho ve všech jeho souvislostech dešifrovat.

Desenští navíc vsadili na jistý stereotyp, na temnou notu příběhu. Což předznamenávají již v úvodu inscenace - zcela prostý, normální a nedramatický telefonický rozhovor povyšují až na osudovou událost. Ta však má teprve přijít, a o dost později. Jakoby stále přítomná osudovost je neodbytná a repliky protagonistek jsou poznamenány patosem, který občas umocní i hudební violoncellový podkres v inscenaci několikrát použitý. Škoda, že více než živý dialog, který by diváka vedl (i příběhem), slyšíme pouze tezovité věty, spíše přednášené, recitované, než nutně a zdůvodněně sdělované; plastičtější a osobnější dialog by měl větší dramatický účinek. Herečky na to určitě mají, jenže tvůrci (režisér a protagonistky příběhu) jakoby nedostatečně zkoumali okolnosti a důvody jednání postav a vystačili si pouze s literou textu se základní informací. Ale abychom nekřivdili, obě protagonistky určitě velmi dobře vědí, co hrají, a berou své role velmi vážně. O jejich dramatické vyjádření se však pokoušejí prostředky ne zcela adekvátními. Role Žofie jistě nabízí Vladce Kodouskové celou pestrou škálu jednání, úhybných manévrů a kličkování - jen ji najít a využít. Také Irena postupně realizuje svůj plán vedoucí k odhalení pravdy a trestu, povětšinou však rovněž jen prostřednictvím slovního jednání. Byť živější - „nemramorová“ - dynamičtější a temperamentnější herecká kreace by nebyla na škodu. Což by mohlo logičtěji vést i k překvapivému obratu v závěru a pointa, rozklíčování hry, by jistě byla přesvědčivější - byť je ono téma (či témata) Kyanidu o páté poměrně náročné rozkrýt jednoznačně - pokud nezůstaneme pouze u elementárních asociací, mezi něž patří např. i lidská či autorská odpovědnost, míra viny či adekvátnost trestu, smíření...

Ale pokus o rozklíčování záhad, které text nabízí, lze desenskému souboru přičíst k dobru.

Inscenace (z výše uvedeného) působí poněkud melodramaticky - a nejen v hereckém provedení, i v ostatních složkách. Herecký potenciál obou protagonistek je však nesporný a pozoruhodný je i režijní koncept, především stylovou čistotou (scénografie, prostor, hudba... k zamyšlení snad může být např. tvarování kostýmů, které by dotvořily charakter postav, ale to v tomto případě je pouhá poznámka pod čarou). Větší a soustředěnější pozornost by určitě zasloužilo výraznější a jasnější budování dramatických situací i jejich rytmus a pointování v rámci inscenace. A samozřejmě především důraz na konkrétní herecké jednání.

Hlavně je třeba vyzdvihnout odvahu souboru z Desné realizovat tento náročný a méně známý i málo hraný opus české dramatické literatury. Znalí lidé si ho vybavují pouze z Rajmontovy inscenace Národního divadla s charismatickou Vlastou Chramostovou v roli Zosie (u desenských Žofie) z roku 1997, resp. z jejího televizního záznamu z roku 1999. Druhé - a zatím poslední - jevištní uvedení na profesionálních scénách bylo ono chebské... Navíc obě desenské herečky, Vladka Kodousková i Iva Halamová, režisér i autor hudby, by určitě vyšli

z tohoto nerovného zápasu se ctí a diplomem za odvahu. Letos právě pětadevadesátiletý autor Pavel Kohout by byl určitě potěšen.

KDP mladým

Komorní hru nám přivezl DS Vojan Desná – Mladá haluz. Dále názvu bylo těžké odhadnout, co očekávat od děje. Scéna pro nás byla funkční a bez přestaveb. Monotónní dialogy nedaly prostor jinak obstojným hereckým výkonům. Hudba byla vhodně zvolená, dotvářela atmosféru a dynamičnost děje. Na závěr bychom zmínili za nás nepochopený a useknutý konec. Zároveň si myslíme, že hra nebyla mířená na naši cílovou skupinu, proto nás dostatečně neoslovila.

#žužment

#gohate

#kyanido5ve4

Půdičkáři

Ocenili jsme dramaturgickou volbu skvělého textu, který režisér výborně upravil. Diskutabilní je škrť poslední věty, což oslabuje téma Iréne. Dle našeho názoru by inscenaci prospěla výraznější dynamika, hlavně v přelévání sil, čímž by se podpořil větší napětí.

Recenze: Petr Jan Svoboda

Jakub Zindulka: Od silvestra do silvestra

DS Amadis, Popůvky

Divadelní soubor AMADIS má za sebou 25 let práce a 24 premiér – to jsme se dozvěděli v programu KDP, kde o sobě soubor dále uvedl, že si odvezl mnohá ocenění z postupových i nepostupových přehlídek, a to za inscenace a herecké výkony uváděné od Prahy, Děčína až po Ostravu.

Jejich letos uváděná inscenace autora Jakuba Zindulky *Od silvestra do silvestra* patří do kategorie takzvaných konverzačních komedií. Za poslední roky ji s úspěchem předvádějí i mnohé profesionální skupiny a reprízovost dosahuje někdy i přes 200 představení. Jedná se tedy o velmi frekventovaný a prověřený titul s prokazatelnými diváckými ohlasy. Ostatně i včerejší představení bylo přijato vysokým publikem s neskrývanou radostí a potleskem.

Přiznávám, že mě přivedlo k letitým vzpomínkám, kdy jsme s kolegy v Libni, a zejména pak i v Národním divadle, jezdili s takzvanými „zájezdovkami“ po celé naší zemi a užívali si přízně diváků, kteří právě na takovéto konverzačky rádi chodili. Vzpomínám si ale i na velkou práci a přípravu, kterou takovéto texty od inscenátorů opravdu vyžadují.

Měl jsem štěstí, že jsem poznal zkoušení s kolegy, jako byli Jan Skopeček, Bořik Procházka, Květa Fialová, Láďa Trojan a z tehdy mladších Vašek Vydra, Jana Boušková a třeba i Karel Roden. Zmiňuji se o tom proto, že hlavním předpokladem účasti v takovýchto projektech, byla stoprocentní připravenost a dokonalá fixace vymyšlených gagů a point, neboť konverzačka právě s takovými atributy stojí a padá. A to doslova – text je jen základem a pokud se nedodá komediální nadstavba v podobě často až absurdní, ale dokonale secvičené souhry všech představitelů, vznik-

ne jen bulvár okořeněný tu a tam sprostým slovem nebo lascivním dvojsmyslem.

Velmi podobné téma (samozřejmě v naprosto odlišném divadelním žánru) jsme měli možnost vidět o den dříve v inscenaci *Proč muži neposlouchají a ženy neumějí číst v mapách*. Nechci srovnávat nesrovnatelné (co se týče použitých prostředků), ale právě ta souhra, secvičenost a fixace gagů je to, co mi u AMADIS trochu chybělo. Ke konverzačce patří tempo a často až ekvilibristické schopnosti jednoho každého představitele, a to jak v mluvě, tak i v naaranžovaných pohybových sekvencích. Obojí se ve dvou manželských párech – Jana Lautrbachová / Josef Širhal a Radka Schardová / Tibor Bíbel – bohužel vyskytovalo jen poskrovnu. Nepomáhala k tomu trochu ledabylá práce s rekvizitou (mobily a sklenice s vínem) a i jistá neujasněnost v prostorové orientaci.

Dialogy manželek vycházely o něco lépe než u jejich protějšků, ale měl jsem někdy dojem, že by celá čtveřice potřebovala „oprášit“ nejen text, který (což se samozřejmě může stát) tuším jednou, nebo dvakrát zahaproval –

KDP mladým

Finálním představením pro KDP mladým bylo d silvestra do silvestra, komedie se stereotypními vztahovými vtipy. Rádi bychom vyzdvihli herecké výkony, které byly konzistentní vzhledem k rolím. V další řadě nás zaujala scéna, která splňovala účel. Výběr hudby nás nezaujal a v příběhu neměl žádnou důležitou roli. Konec vzhledem k temporytmu hry byl nepřiměřeně rychlý až utnutý. Na závěr bychom dodali, že crazy komedie pro nás nebyla dostatečně crazy.

#žužment

#odsilvestradobřezna

#notcrazyenagh

Půdičkáři

Nadstandardně herecky disponovaný soubor si pro svou inscenaci zvolil značně diskutabilní text, s nímž se se ctí vyrovnal. Otázky vyvolala disproporce mezi věkem protagonistů a dramatických postav plus jejich nevýhodné kostýmování. Vyplatil by se dotažení smysluplného využití rekvizit a nábytku.

ale zejména vzájemné reakce a pointy jednotlivých gagů. Záměrně nechci nikoho vyzvedávat nebo hanět – opravdu z vlastní zkušenosti vím, jak je tento druh divadla náročný. Také nemám informaci, kdy a kolikrát se tato inscenace uváděla. Jsem totiž přesvědčen, že právě její opakování a častější reprízy by jí dopřály ještě lepší a silnější ohlasy publika, než jsme zažili včera.

Tak jako v minulosti, je totiž po takovéto produkci stále hlad a je dobře, že se o to soubory jako AMADIS z Popůvek snaží. Držíme jim palce, protože je vidět, že jde o zkušené a poučené herce. A tam, kde se hrálo s chutí, v tempu a ve vzájemném naslouchání a se zpětnou reakcí, docházelo i ke spojení s hledištěm. A o to jde samozřejmě u konverzčky nejvíc!

Záhadné tablety a celoroční představení

Krakonoš se v úterý konečně umoudřil a slavnostní vítání před divadlem nekropil deštěm. A tak na plochu před budovou za doprovodu břeskné dechovky opět vypochoďovaly mažoretky z Rokytnice nad Jizerou.

sáčcích rozdaly bílé pilule. „Tak když toho v hledišti budete mít dost, stačí polknut. Jen je nám líto, že Popůvky nebudou mít obecnostvo...“ podotkl Lukáš. A to po celý rok, tedy Od silvestra do silvestra. (jn)

Tentokrát se vítaly hned dva soubory, DS Vojan Desná – Mladá haluz a DS Amadis Popůvky. Pikantní bylo, že Vojan se v pondělí rozloučil, aby se hned o den později opět přivítal. Ve tři hodiny režisér desenského před-

stavení Lukáš Frydrych oznámil, že o čtvrté se bude dávat Kyanid o páté. A pravdivost jeho slov dotvrdily členky souboru a protagonistky představení, Vladka Kodousková a Iva Halamová, tím, že v malých průhledných

Kdo, kdy, kde, s kým a za kolik

ŠAMU Štítina bylo na vysoké přehlídce ochotnických divadel letos pojednání. Před deseti lety měla soubor jako hosteska Kateřina, tehdy ještě Bartová. Letos se k souboru vrátila a při loučení zadoufala, že na další setkání nebude čekat znovu deset let.

Katka Kubátová, dříve Bartová, při loučení prohlásila, že rozhodně neví, kdo, s kým a za kolik. „ŠAMU jsem si pamatovala jako spořádaný soubor. Teď v neděli Ondra panikařil, jak bude soubor po cestě autobusem vypadat, protože dostal zprávu, jak se na cestu vybavili,“ řekla Katka a pokračovala. „To ale nebylo nejhorší. Peklo začalo až na ubytování. Dohadovali se, ve kterých pokojích budou bydlet, kontrolovali, zda ten nebo onen pokoj není lepší,“ popisovala začátek působení Štítinských ve Vysokém. „Ale nakonec všechno dopadlo super, i ubytování bylo super. Obdivuju, že jste dali ta dvě představení,“ vysekla Katka souboru poklonu a zadoufala, že máslo bude v lednici. I ten salám. „Mrzí mě, že jsem s vámi na večírku nevydržela do konce,

odcházela jsem ve čtyři, ulehla do postele a když mi v půl šesté volala dcera, nadávala jsem si, že jsem do těch peřin vůbec lezla,“ hubovala sama sebe Katka a svůj proslov zakončila varováním: „Nedávejte slovo Ondrovi Bendovi, když mluvil naposledy, trvalo to 8 minut a 41 vteřin.“

„Máš na to přesně dvě minuty,“ upozornil Ondřeje Bendu ze ŠAMU Štítina Honza Hejral při loučení. A časový limit závěrečné řeči mu pečlivě stopoval. Ondra konstatoval, že za dvě minuty stihne spoustu věcí. „Nechci se

chlubit, ale několikrát a ona souhlasí,“ smál se režisér a představitel jedné z hlavních rolí štítinského představení. Pak řekl, že se jim hrálo ve Vysokém dobře a poděkoval divadelním technikům za pohotovou pomoc s poškozeným stolem, který trápil představitelku zdravotní sestry. Ta na stole trávila notnou část představení a přesahující lišta na hraně stolu ponížila její... pozadí. Po zásahu STDK (Spolku techniků divadla Krakonoš) se jí hrálo hned lépe.

(jn)

Druhé technicky nejnáročnější představení

„Splnili jste mi přání, divák se z vašeho představní rozplýval jako ten Bendovic špek,“ podotkl Jaromír Kejzlar, který se v malém sále loučil s členy ŠAMU Štítina za SČDO. „Po tak vyčerpávajícím dvojáku bych neměl ani chuť na pivo. Vy jste ji ale prý měli,“ přidal se Karel Bárta ml., jenž zastupoval přípravný výbor KDP.

Hned vzápětí Kája vysvětlil, proč dostává ŠAMU prázdnou kra-

bičku bez zařízení se záznamem jednoho z jejich představení Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst v mapách. „Byli jste tak dlouhý, že se to ještě stále stříhá,“ podotkl Kája s tím, že obsah krabičky se záhy doplní.

Za hostitelský soubor DS Krakonoš poděkoval za obě představení v neuvěřitelném tempu starosta Honza Pohanka a dodal, že to bylo druhé, technicky nenáročnější představení

tohoto ročníku, první je Balada pro banditu.

Své místo na loučení si opět vydobyla levá půlka prezidenta Vobskočáku Standa Mareš. Ten opět rozdával neuměle zabalené dárky. „Před lety jsem do česko-budějovického ústavu pro tělesně a mentálně postižené děti dovezl kilometr dlouhou roli balícího papíru, která vážila přes 60 kilo. Stále mi do toho papíru dárky balí,“ konstatoval Standa. (jn)

Vážení čtenáři, na těchto místech jste ve Větrníku byli zvyklí čítávat rozhovory se zástupci soutěžních souborů. Letos jsme trošku tento formát změnili a soubory zpovídáme formou ankety, přičemž každý dostal předem stejné dotazy a my vám budeme postupně vyplněné ankety předkládat.

Divadlo Stodola Sivice, J. Goldman – Lev v zimě

V jakém roce vznikl váš soubor?

Novodobá historie spojená s Divadlem Stodola se píše od roku 2000, ale ochotnické divadlo se v Jiříkovicích (kde soubor vznikl) na obecním úřadě hraje bez přestávky stovky let.

Kolik členů celkem má váš soubor?

Velikostně jsme soubor větší střední třídy. Jde-li o práci, jsou nás jednotky, jde-li o zábavu, jsou nás desítky.

Kolik aktivních členů má váš soubor?

Aktivitou zase tolik členů nedisponuje, takže žádná sláva.

Kolik žen/mužů/děti/psů?

Jsmo LGBT + friendly, takže se nikoho neptáme, je-li pes, či nikoliv.

Kolik členů hraje na nějaký hudební nástroj?

Tak to asi hodně, ale u většiny se to nedá poslouchat.

Je mezi členy souboru manželský pár? Pokud ano, kolik?

Nechtěná těhotenství už u nás vytvořila hodně manželských párů...

Jak dlouho jste zkoušeli inscenaci, se kterou jedete do Vysokého?

To už si naštěstí nikdo nepamatuje... to je základ úspěchu.

Jaký je průměrný věk celé party, která přijede s vaším představením do Vysokého?

Nikdo nepřizná skutečný věk, takže odpověď by byla stejně zavádějící.

Kolik kilometrů ujedete ze své domoviny do Vysokého?

Víc, než je zdrávo a než by se líbilo našim mechanikům. Abych byl konkrétní, je to na čtyři čůrací, dvě papací a tři kávové zastávky.

Kolik inscenací máte aktuálně na repertoáru?

Aktuálně čtyři a klesáme.

Kolik káv vypijete na jedné běžné zkoušce?

Na kávu se kolikrát ani nedostane.

A kolik vína, piva či pálenky?

Na divadelníky nic moc, ale nato, že většina jede na zkoušku autem... až moc.

Jak dlouho trvá jedna běžná zkouška?

Podle herců zbytečně dlouho a podle režiséra nedostatečně krátce.

Kolikrát v průměru odehrajete naskoušené představení?

To je velice intimní otázka, na kterou odmítáme odpovídat.

Po kolikáté jedete (vracíte se) soutěžně do Vysokého?

Po této anketě se obávám, že na posledy :-))))

(fry)

Štindl: zajímají mě věci, co se dělají poprvé a jinak

Seminář – dílna Svazu českých divadelních ochotníků má letos nového lektora. Vladislava Kracíka vystřídal Petr Štindl.

Petrě, medailonek o vás uvádíme na konci tohoto rozhovoru. Jste dramaturg nebo režisér?

Režisér, dokončil jsem sice oba obory, ale jsem režisér, žívím se jako režisér. Na dramaturgii prý nemám „sicflajš“ (trpělivost, pozn. red.). To mi řekla kolegyně, režisérka Nika Brettschneiderová, ta už bohužel není mezi námi.

Je pravda, že jste spolužáci s Petrou Richter Kohutovou?

To už se k vám doneslo? Ano, je to pravda. Jsme spolužáci z JAMU, z ročníku Josefa Kovalčuka.

Když jste sem do Vysokého chystal, věděl jste, že se potkáte?

Ne, vůbec, to by mě ani nenapadlo. Já totiž o přehlídce nevěděl vůbec nic, protože s amatérským divadlem nemám žádný větší dotek. I když je pravda, že jsem kdysi na činoherních přehlídkách amatérů byl.

Z rodiny nikdo nehrál ochotnické divadlo?

Pravděpodobně ano. Můj dědeček byl kulturním buditelem na Novojičínsku, a tak předpokládám, že měl blízko i k divadlu.

Věděl jste od loňského lektora Vladislava Kracíka, do čeho jdete? Předali jste si informace?

To jsme udělat museli. Říkal jsem si, že musím mít v ruce něco konkrétního. Nevěděl jsem ale, kdo v semináři-dílně bude, kolik nás bude, jaké budou mít seminaristé zkušenosti. Zvolil jsem tedy práci na klasickém textu. Pracujeme na tom, co je v textu možné objevit takzvané mezi řádky a za textem. Pracujeme na meta-textu nebo spíše podtextu. Jinými slovy se soustředíme na to, co se dá odehrát mezi replikami, aby se vytvořila situace.

Jak probíhá konkrétní práce?

Vybral jsem tři situace, rozděl

jsem tři pětistránkové elaboráty z textu Višňový sad od Čechova. Samozřejmě bylo důležité, aby si seminaristé hru přečetli celou. Jednotlivými situacemi se zabýváme podrobněji. A jdeme ještě dál, protože z textu pak ještě vybíráme části, které si skupinky připraví a nazkouší. Někdo je režisér, ostatní herci nebo figuranti. Já pak chodím jako při simultánním šachu, vždy se podívám a zhodnotíme dílčí výsledek.

Kolik máte seminaristů?

Původně třináct, pak někdo onemocněl, občas někdo odejde a jiný zas přijde. Fluktuace je kolem deseti lidí.

A to nepřináší problémy při práci?

Mně ne. Po covidovém zkoušení už tyto věci neřeším. Když byla přísná covidová pravidla, tak jsme pracovali tak, jak to šlo. V jedné inscenaci bylo čtyřicet lidí, já přišel na zkoušku, zeptal se, kolik nás je a když chybělo „jen“ osm lidí, tak jsme normálně pracovali.

Odpovídá realita tady u nás ve Vysokém tomu, co vám říkal Vláda Kracík?

Ano. Vzhledem k tomu, že sem pravidelně jezdí ti samí divadel-

níci a účastníci přehlídky, tak vzniká určitý druh komunity. Zájemci o seminář jsou už na něco zvyklí, držíme tedy nastavený systém. Ale snažím se, aby frekventanty práce bavila. Říkáme si, že se na jednu věc, situaci, musíme podívat podrobněji z více stran. Většinou dojdeme k překvapivějším a zajímavějším možnostem a řešením. To se snažím amatérským hercům a režisérům předat, myslím tento styl uvažování a přemýšlení.

Proč zrovna Višňový sad?

Všichni chtějí inscenovat Čechova právě proto, aby „udělali“ Čechova. Takhle já pracovat nechci. Mě totiž zajímají věci, které se dělají poprvé a jinak. Ale Višňový sad jsem vybral záměrně, text dává veliký prostor mezi replikami. Dá se tam schovat situace a akce.

S panem Kracíkem jste v běžném kontaktu?

Možná vás to překvapí, ale známe se asi rok, možná rok a půl. Pozval mě do svého divadla Tramtárie v Olomouci.

Vzniká tedy prostor na spolupráci?

Ne tak úplně. Divadlo Tramtárie je autorské divadlo a je potřeba k tomu tak přistupovat. Nedávno jsem nabízel jeden text, ale pochopil jsem, že u Kracíka by nezapadl. Udělal jsem ho ve Zlíně a tam je to velký hit. Je to představení Extrabuřt, komedie o tom, jak v klubovně tenisového klubu zasedá valná hromada. Doufám, že jednou se ke spolupráci ještě vrátíme.

Hostoval jste někde tady u nás, myslím v blízkosti Vysokého?

V Liberci jsem režíroval třikrát. V Hradci Králové jsem byl asi sedmkrát. Snad se do Hradce příští rok vrátím. Poslední dobou to byly i dvakrát Pardubice.

Jste přísný režisér?

Otázka je, kde je hranice přisnosti. Snažím se pracovat tak, aby mě samotného a realizační tým společné tvoření bavilo, abychom spolu nebojovali. Soutěživost a řevnivost vnímám u amatérů, je to dáno přehlídkami a soutěžemi. Uznávám, že festivaly mají svůj smysl. I když dodávám, že ceny v umění nejsou správně. Hodnocení je neobjektivní, nikdo nemůže vidět všechno ve stejný čas a ve stejných podmínkách.

Tak jinak. Když děláte novou inscenaci a po čtených zkouškách jdete na jeviště, musí už herci umět text?

Ne, to ne. Herci se situace učí na jevišti s partnerem. Doma se naučí text a umí ho odříkat jako básničku, ale to by bylo stále stejné, to nepotřebujeme.

Máte přesah do rozhlasu, televize, do dabingu?

Pro rozhlas jsem pracoval v Brně asi čtyřikrát. Teď se jim potřebuji ozvat, protože mám text, který by se do rozhlasu náramně hodil. V televizi jsem, dabing nedělám. Ale vzpomínám, jak jsme na studiích jezdili na Slovensko a dabovali čínské filmy. Tam jsem ale pochopil, že dabing nebude moje parketa.

Jste i pedagog?

Myslíte na JAMU? To ne, ale už jsem si v Brně párkrát vybral absolventský ročník. To byla vždy zajímavá práce.

Máte v hlavě nějaký text, materiál, který byste rád uvedl na jevišti?

Mám, snad by na něj mělo dojít příští rok. Neprozradím ale, o co jde. Musí se teď sehnat peníze na práva, jde asi o sedm tisíc dolarů. Jedná se o činoherní adaptaci jed-

noho literárního díla. Ale více skutečně neřeknu.

Co vlastně říkáte na vysokou přehlídku?

Znovu objevuji strukturu amatérského divadla, která je u nás velmi silná. Síť, která dělá dostředivost v provázané organizaci. Připočítat se musí další soubory, které nejsou v SČDO, i to je velmi zajímavé. Ve Vysokém je to takové domácí.

Předpokládám, že ven, do hor, jste se kvůli přehlídkovému režimu ještě nedostat?

Víte, jak je venku? Byl jsem se podívat u sjezdovek. Lyžování mě zajímá, jinak ale prostor není. Sem jsem přijel přes Kozákov. To byl tedy nápad, strašný kopec.

Petr Štindl

Divadelní režisér, absolvent režie a dramaturgie na JAMU v Brně (1995). Podílel se na založení brněnského Divadla v 7 a půl. Několik sezón působil v angažmá brněnského HaDivadla a poté Městského divadla ve Zlíně. Pohostinsky režíroval například ve Švandově divadle, v Klicperově divadle Hradec Králové, v Národním divadle Praha, ve Východočeském divadle Pardubice, v Jihočeském divadle České Budějovice a v mnohých dalších. Kromě toho spolupracoval také s vídeňským Theater Brett. Zpravidla vyhledává nové texty nebo látky dosud na divadle neuváděné, proto u jeho jména velmi často najdete poznámku „česká premiéra“ nebo „světová premiéra“. Spolupracoval také s Českým rozhlasem na tvorbě rozhlasových inscenací.

(fry)

Óda na kuchyňku

*Zdalipak se, moji milí,
co sem přijíždíte,
zdalipak se někdy aspoň
trochu zamyslíte?*

Nad čím? Proč otázku kladu?

*Inu – je to jisté.
Chci veřejně ventilovat
na tomhleto místě*

*myšlenku, co napadá mě
skoro každé ráno.
Tu ji máte – věřím pevně,
že přidáte ano.*

*Ve svých rýmech chci se totiž
aspoň na chvílínku
soustředit tu v Krakonoši -
na co? Na kuchyňku!*

*Vítají nás, obskakují,
kolem nás se točí.
Co naběhají kilometrů –
vyvalíte oči!*

*Co si u nás ještě dáte?
Zeptají se – donesou
vždy s úsměvem – ve dne v noci
jak včeličky pilní jsou.*

*Možná i problém se najde.
My však o něm nevíme.
Řeknou vám – to my si sami
v kolektivu řešíme.*

*Přes 40 let sem jezdím,
první jsou, co pozdravím.
Že se na ně budu těšit
znovu za rok, dobře vím.*

Jiří Hlávka

VOBSKOČÁCI!

Přátelé rozmilí, rok se s rokem sešel a my se opět vidíme. Valná hromada ve čtvrtek 17.03 h jako vždy U Kácy. Příspěvky - Hanka bude ve čtvrtek! Ostatní na hromadě (co, kdy, proč a jak).

Pravá půlka a levá půlka

Sejkorák letos v novém hávu

Už jste si možná zvykli, že letošní ročník Krakonošova divadelního podzimu přinesl hned několik novinek: soutěžní představení dostávají soubory při loučení na „fleškách“, diváci hlasují tom, jak se jim líbila představení a podle výsledků to nejlepší získá Cenu diváka při sobotním závěrečném hodnocení, Větrník se s vydáním papírové verze objevuje hned v elektronické podobě na webových stránkách přehlídky. To však není vše.

Letos bude v novém i závěrečný večer. Slavnostní vyhlášení výsledků přehlídky už nebude završené tradičním bálem Sejkorákem. Letos budeme zakládat tradici novou. „Letos poprvé se všichni sejdem už v 19 hodin ve velkém sále divadle. Odpadne tak neformální setkání před vyhlášením výsledků v malém sále. Ten zůstane v sobotu večer zavřený,“

vysvětluje ředitelka KDP Svatka Hejralová.

K novému uspořádání slavnostního večera přistoupil Přípravný výbor KDP proto, že v posledních letech už se na slavnostní vyhlášení soubory nezdržují a nevracejí, nebo zůstává jen několik jejich zástupců. Velký sál není zaplněný v plném rozsahu, na parketě se pohupuje několik

párů, často notně společensky unavených a nemajících s Krakonošovým podzimem pranic společného. „I když se ale celý závěrečný ceremoniál přesune do velkého sálu, rozhodně nebudou chybět oblíbené sejkory,“ slibuje Svatka.

Takže nezapomeňte, v sobotu se sejdem ve velkém sále všichni už v 19 hodin. (jn)

Děkujeme za každý příspěvek na oponu

DS Krakonoš chce zrestaurovat stoletou oponu loutkové scény od vysockého malíře J. Jandy. Proto je v divadle pokladnička na příspěvky, další jsou ve Vlastivědném muzeu a v městské knihovně. Pod článkem najdete sbírkové QR kódy, nebo můžete svůj příspěvek zaslat na účet: 323572986/0300, a to až do konce tohoto roku. Děkujeme.

- QR Platba - 100 Kč -

- QR Platba - 200 Kč -

- QR Platba - 500 Kč -

- QR Platba - 1000 Kč -

Křížovka 6 – hesla z divadelního prostředí

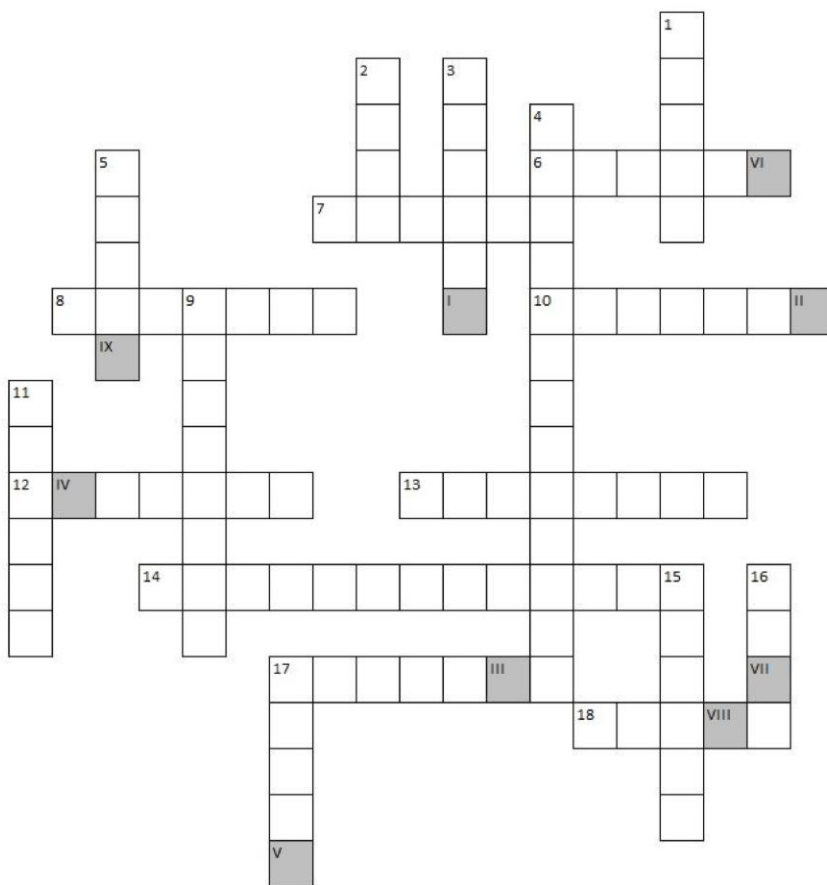
Doplňte správné odpovědi. Tajenka je skrytá pod římskými číslicemi.

Vodorovně

6. předplatné
7. divadelní nápověda (z francouzštiny)
8. dozor nad průběhem představení
10. postupně vyvýšené sedačky v hledišti
12. promluva postavy, část textu
13. vykrytí pozadí hlediště
14. přední tanečnice baletního souboru
17. přední část hlediště
18. placený potlesk

Svisle

1. látka mezi jevištěm a hledištěm
2. zkratka divadelní vysoké školy v Praze
3. rozhovor mezi dvěma a více lidmi
4. kostymérka, šatnářka
5. otáčivé hlediště
9. první uvedení hry
11. orámování jeviště z pohledu diváka
15. potlesk
16. svislý boční závěs

Hlasování diváků

Romeo Julie a tma 8,39 | Balada pro banditu 9,96 | Případ Baskerville aneb Rapsodie na Blatech 8,65
Mrzák Inishmaanský 8,33 | Sněhová královna 9,52 | Proč muži neposlouchají a ženy neumí číst
v mapách 9,71 | Kyanid o páté 9,87 | Od silvestra do silvestra 9,61

Citát dne středa 11. 10.

Pozastavili jsme se nad postavou doktora. Říkali jsme si, že vzhledem k tomu, že je lékař, měl by vědět, že vztekat se nad maličkostmi není zdravé.

(KDP mladým)

čtvrtek 12. října 2023		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Sivice	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Poniklá	před divadlem
15:00	vítání Němčice nad Hanou	před divadlem
16:00	Černý kocour	malý sál
16:30	Poniklá	
20:00	Pravdivý příběh Antonie Pařízkové, lehké holky s dobrým srdcem	velký sál
20:30	Němčice nad Hanou	
21:00		
22:00	zasedání poroty	kuřárna
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Němčice nad Hanou	Aktiv

Větrník, zpravodaj 54. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, korektury Magda Králová, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.